Ціна 20 коп.

№ 14 — 15 1931 Р.

Червоний Перець

РІК ВИДАННЯ V

САТИРИЧНО - ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВИК

Харків, вул. К. Лібкнехта, 11. Телеф. 40 - 27.

Спостерігається масовий вихід німецьких робітників із соціял - демократичної партії; кращі пролетарі Німеччини стають під комуністичні прапори.

Мал. Л. Каплана

СОЦІЯЛ - ДЕМОКРАТИЧНА ОСІНЬ

ЯК ДОМА

> На шахту № 9 ім. ДПУ, Чистяківського району приїхало 24 колгоспники. Але господарники, замість гуртожитка, розмістили їх у курнику, де нема ні вікон, ні дверей... Ніякої культурно-виховної роботи серед новаків не велося.
> В результаті — 8 колгоспників покинули шахту.

Поїзд підійшов до станції вчасно.

Таку везвичайну подію змінила ще незвичайніша: на станцію прийшли представники шахтних організацій зустрічати колгоспників, що прибули.

— Товариші! — звернувся завідатель відділу кадрів, Мокрецов, до колгоспників, коли вони з клунками та скриньками вийшли на перон, — товариші! вітаю вас, завтрашніх шахтарів, від імени і т. д. Ви приїхали, щоб допомогти нам ліквідувати вугільний прорив і т. інш. Повірте, що ми тепло, по-товариському зустрінемо вас. Правда, ми ще... гм... того... не підготовили для вас приміщення, але... даю вам урочисту обіцянку, що у нас на шахті ви будете почувати себе... як дома... Ми зробимо все, щоб подолати плинність, яка... і т. д. і т. д.

Промову заглушив гудок поїзда, що відходив. За проводом Мокрецова колгоспники пішли у шахтне селище.

Дальші події розгортаються бурхливими темпами. Не встигли завербовані приїхати на шахту, як на голову адміністрації та шахткому посипалася безліч скарг.

—Куди ви нас помістили? Це ж курник! Півні над ухом кукурікають. Спати не дають.

Виручав із скрутного стану той же вигадливий Мокрецов.

— Нічого, товариші, усе влаштується. Я ж казав, що ви будете, як дома. Так, наче і на шахті і в колгоспі одночасно. Тут тобі зарубна, скрепер, відбійний молоток, а поруч... птахівництво... півники... курочки. У вас же в колгоспі є птахівництво?

— А то як же? — понуро пробурмотів один із завербованих. У нас і інкубатор є, але спати, товаришу, ні на чому. Кинули в'язку соломи та й годі. Ні матраців, ні подушок.

— От бачите, — перебив Макрецов, — ви ж звикли у себе вдома спати на соломі... денебудь у полі, у стогу. Ми якраз і зважали на ці обставини.

— Та й бруду тут по коліна. Зверніть увагу.

— Алеж бруд тут який, товариші? — не вгавав Мокрецов, — чорнозем, хоч пшеницю сій. Одверто кажучи, ми навмисне тут бруд розвели, щоб ви за землею-матінкою не нудьгували, хе-хе. Живіть собі, як дома.

— А чому газет нема? Почитати нічого. Адже у нас дома й радіо є, і „Комуніст“ передплачуємо.

— За умивальники, ось також треба б потурбуватися.

— А коли лекції нам читатимуть про зарубну? Три дні тому обіцяли.

— Все буде, все буде, — поквапився Мокрецов, — тепер мені, далебі, ніколи про це турбуватися. Піду резолюцію проти плинности писати. Завком доручив. Ох, діла, діла!

Через п'ять днів Мокрецов якось мимохідь заглянув у курник.

— Здорові були, товариші! Трохи про вас не забув. Зовсім запарився з тією резолюцією... про плинність. Тільки сьогодні процент підрахував, скільки за останній місяць з шахти народу пішло. Ну, як ви тут розмістилися? Бачу, живете як удома.

— Ми то ще ні, — сказав староста курника, — а от восьмеро вже вдома. Сьогодні вночі втекли.

— Себто як, чому втекли?

— Набридло, кажуть, склавши руки, сидіти. Десять днів сидимо, а на роботу не посилають. Тепер, мабудь, уже й у поїзд сіли.

На чолі Мокрецова виступив легкий піт.

— Ах, чорт, — сказав він розгублено, — шкода, шкода... Знов доведеться резолюцію переписувати, новий процент плинности вираховувати.. Морока з цими кадрами. Ти ночами не спиш, дбаєш за них, щоб люди почували себе як удома, а вони...

Видобуток на шахті тихо падав.

Міхей

Мал. Рачова

> „Грубость обслуживающего персонала переходит все пределы; имеют место драки“.
> (З акта обслідування роботи громадської їдальні Макіївської рудоуправи)

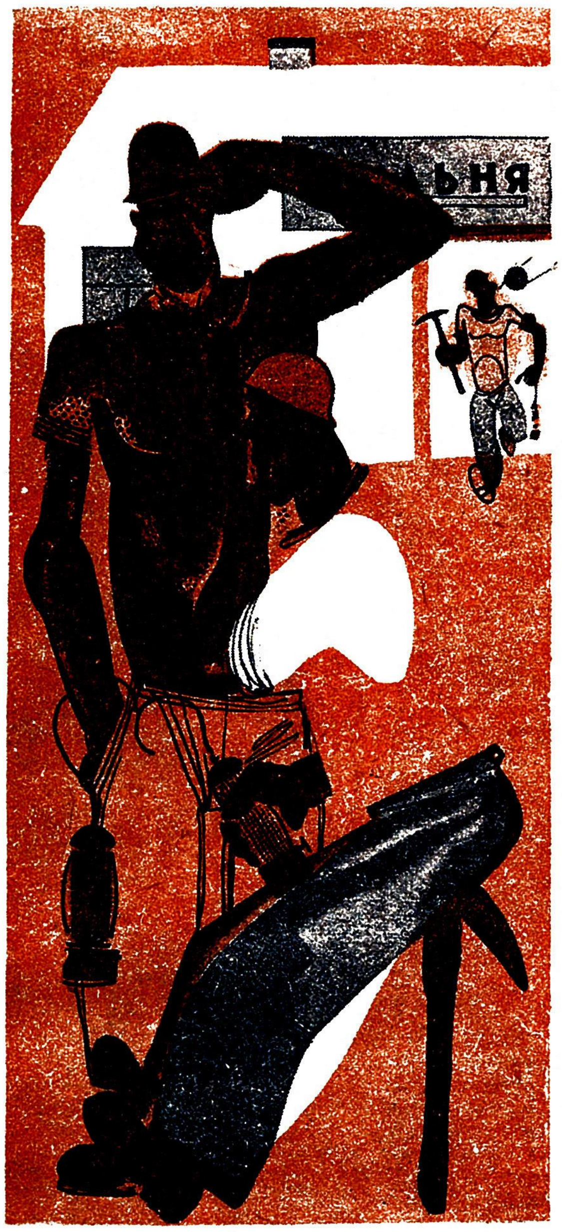

„Пообідали“

ХИТРІ ШЕФИ

— Про нас шефи забули.

— Нами підшефні не цікавляться.

Чимало чуємо скарг на ненормальні взаємини: або шефи забули про підшефних, або підшефні про шефів.

Над комуною „КІМ“ Макіївської сільради шефствує макіївський Інститут. Отож шефи й вирішили:

— Нав'яжемо з підшефними найідеальніший зв'язок.

Спочатку навідували підшефних. Навідають, погомонять, молочка поп'ють, з дівчатами пожартують і поїдуть собі. Поїдуть, та й нема: місяць, два, три, півроку... Підшефні чекають, поки про них згадають шефи, а шефи — поки їх покличуть підшефні.

— На вси така робота! — сказали тоді шефи. — Нав'яжемо такий зв'язок, щоб про нас згадували не тільки підшефні, а й підшефних нащадки, аж до тринадцятого коліна включно...

Наступного приїзду шефи стали цікавитись культурною роботою комуни.

— Як? Що? Чого бракує? Не соромтеся, розказуйте все.

— Та нам би от гучномовець той...— несміливо попросили підшефні,—полагодити.

— Гучномовець? Діла того! Давайте!

За гучномовець і гайда. Як поїхали, так і слід замело. Тут осіння сільськогосподарська кампанія підскочила, почути б, що там по зразкових господарствах робиться, а гучномовця нема, і шефів нема. Шефи сидять собі спокійнісінько дома, певні, що про них згадають підшефні.

Та нам здається, що шефи в своїх розрахунках помилилися. Підшефні, правда, згадуватимуть ще якийсь час про шефів, а потім і забудуть. Гучномовець надто дрібна річ, щоб пам'ятати, хто і коли його поцупив.

Взагалі, шефам треба знати, що є речі які забуваються швидко, і є речі, які забуваються довго. Наприклад: поцупити гучномовець — згадуватимуть місяць, приймач узяти — два місяці згадуватимуть, вивести корову — півроку, коня забрати — рік. А якщо хочете, щоб згадували і нащадки підшефних, та ще, до тринадцятого коліна включно, тоді треба взяти у них трактора з усім причепним знаряддям.

Спробуйте!

О. Ясний

«ОБЛІК

Під впливом глитайської агітації в деяких колгоспах спостерігаються випадки крадіжки та затаювання хліба

(З газет)

У хаті глитая Мирошника сидів місцевий воловодник і опортуніст Кузькин, курив і... тихо співчував.

— Все то ви працюєте, папашо, — говорив Кузькин, затягаючись цигаркою, — не легко вам хліб дістається!

— Ой і не кажи — махнув рукою Мирошник. — З цими вашими колгоспами, чи повіриш, із сил вибився. За всім простеж, усього доглянь. Спасибі, хоч у сільраді дехто з своїх. Ніде гріха потаїти, допомагають помаленьку..

— Ви бо наш добродійник, ми повинні вдень і вночі за вас бога молити...

— Ну, ну, не воловодь... Допоможи ти мені краще... облік у колгоспі налагодити.

— Що?

— Облік, кажу, в колгоспах. Ну, чого очі вирячив? Ти поміркуй, дурна голово, невже без обліку можна плянувати? За пляном, скажімо, наше село має дати три тисячі центнерів на хлібозаготівлі. А ми... хе-хе... свій зустрічний плян подаємо — тисячку відтягаємо. Зрозумів?

— Голова у вас, папашо, прямо міністерська!

— Давай отак з тобою підсумки підіб'ємо... як ми свій „зустрічний" плян виконали.

Мирошник узяв рахівницю. Кузькин присунувся ближче.

— Рахуй, — почав Мирошник, прикидаючи на рахівниці, — в артілі „Вільний степ" украли з молотарки двадцять центнерів пшениці, в колгоспі „Зоря" — тридцять центнерів ячменю в ями закопали. Далі. В артілі „Правильний шлях" дванадцять центнерів...

— Десять, папашо. Програму то, виходить, не виконали. Учора чув, що десять.

— Я ж те й кажу. Сам не доглянь — у вас там швидко прорив буде. Ну, гаразд. У колгоспі „Першого травня" той... за нашим пляном треба вкрасти... скільки б його... п'ятдесят центнерів.

— Спізнилися, папашо, — похмуро зауважив Кузькин, — учора всю зайвину на елеватор вивезли, мов замели. Червоним обозом.

Обличчя Мирошника налилось кров'ю.

— Та куди ж ви дивились, нероби? От і працюй так з вами. Сили то правильно були розташовані?

— Краще й не треба. На кожних п'ятдесят колгоспників один наш орудував, агітував. Уже так старалися, так старалися. Ударну бригаду навіть організували ями копати та хліб ховати. Усе як слід. Навіть на відрядність бигаду перевели. За яму — літр горілки. Тільки ось...

— Знов, либонь, осередок?

— Він же, він, папашо. Мобілізація мас та мобілізація мас. А воно й вийшло, що ми з вами, папашо, пошились у дурні. Та ви не турбуйтесь, ми цей проривчик швидко ліквідуємо.

Кузькин, оглядаючись навкруги, зашепотів до вуха Мирошникові:

— Сенька, той, що торік у Безлюдівці з обріза стріляв, обіцяв у ільїчівців скирти попалити.

— То-то, — аж просяяв Мирошник, — а скільки скирт думає він спалити? Дві? Так і покладемо на рахівниці. Облік, братіку ти мій, насамперед.

. . . .

Не заведено, товариші, гумористичні оповідання подавати з серйозною кінцівкою.

А ми все ж зробимо це. Жарти тут погані.

Крадіжки хліба в колгоспах — це вчинки глитаїв та їхньої агентури. Вище клясову пильність на хлібозаготівельному фронті!

М. Сазонов

КАШІ БУВАЮТЬ РІЗНІ

Їдальня [illegible] заводу ім. Томського щодня годує робітників кашею

Гречана

Пшоняна

Перлова

А для керівників таких от їдалень є ще одна каша: БЕРЕЗОВА

ВЕЧІР ЧИСТОТИ

(ЯК ІНОДІ БУВАЄ)

Клюб імени „Трирiччя п'ятирічки" почав чепуритися невиданими доти темпами. Перехожі могли помітити, як підстаркуватий уже клюбний прибиральник Кузьма щочверть години переходив вулицю з цебрами, повними паперу, недопалків, лушпиння і взагалі всього того, що свідчить не про абияку активність членів. Висипавши сміття на майдані під табличкою „Сипати сміття забороняється", Кузьма підтюпцем біг до клюбу і знову брав під свою оруду півдесятка прибиральниць. Прибиральниці працювали ударно: та мила літеплом вікна, вишкрібаючи з підлокітників засохле „чорті-зна й що", та поралася в залі, вигрібаючи з-під лав купи запитань на різні доповіді, клапті завбачливо знищеного любовного листування, обгортки цукерок і багато всякої всячини; дві прибиральниці ходили біля плякатів та гасел, звільняючи їх від павутини й пороху, і одна чепурила кімнату клюбного правління. Ну, тут чого тільки не було: на столі, під столом, за шафами, на шафах валялася така сила утильсировини, що за неї сміливо можна було придбати трактора з усім причепним знаряддям. Навіть пальма, виробництва місцевого колективу кустарів, що стояла посеред кімнати, не випала з уваги членів правління: її лапасте віття гнули додолу різні лушпайки, кавунове насіння і навіть недоїдені стрючки червоного перцю...

Кузьма заклопотано переходив від прибиральниці до прибиральниці, на якусь мить зупинявся, показував на огріх і йшов далі.

За якихось три дні клюбу не можна було впізнати: вікна вилискували привітніше, двері манили незайманістю фарб, на сходах тоненьким шаром лежав блідожовтий пісочок, нагадуючи про далекі соняшні береги, а над усім тим, над вхідними дверима величаво майорів червоний плякат: ***„геть бруд із нашого побуту"***.

Чутка про те, що з клюбом зробилося щось неймовірне, облетіла місто за одну мить. І коли ще три дні тому, клюб правив за місце, куди можна було піти вилузати кишеню соняшникового насіння, чи з'їсти кавуна, то тепер навіть поуз проходили з якоюсь урочистістю, я б сказав, з тремтінням, неначе б у клюбі відбувалася чистка якогось апарату.

Один тільки клюбний прибиральник Кузьма, діло чиїх рук справляло ото таке разюче враження, сидів на сходах, переможно посміхаючись і думав:

— Ми вас відучим... Не взяли словами, візьмемо чистотою. Спробуй тепер висякатися на підлогу, чи вкинути недопалок у карафку Заськи! некультурности не вистачить.

Перший вечір по кількаденній перерві правління клюбу присвятило доповіді про чистоту. Членська маса відповіла повною лояльністю. Не встигло смеркнути, як до клюбу всіма напрямами посунули валки: ішли парами, сім'ями, навіть по кілька сімей укупі.

Нарешті почався і довгожданий вечір. Слово для доповіді про „Геть бруд із нашого побуту" забрав голова правління клюбу. Він вийшов на сцену з цигаркою в зубах, почекав, поки стихне гомін, шелест і ще щось таке, чого розібрати не можна було, — не то чвакання, не то плямкання, — і почав:

— Товариші! Усім вам дуже добре відомо, що таке бруд. Бруд, товариші, є ознака некультурности і, коли хочете, свинство...

Тут він, щоб підкреслити своє неґативне ставлення до бруду, пошпурив цигарку на підлогу і гнівно розтоптавши її ногою, плюнув:

— Свинство, кажу. Так далі не можна. Ми всі, як один, мусимо оголосити нещадну війну брудові в нашому побуті і вимести... вимести...

І не знайшовши видимо, що саме вимести, підкинув ногою недопалок аж у залю.

— Я скінчив.

Почала промовляти членська маса. Один за одним виходили на сцену активісти і ганьбили бруд, як тільки можна. Здається не було в залі жодної живої істоти, яка б стерпіла після сьогоднішнього вечора бодай кілька випадкових порошинок бруду. Перспектива культурного життя засяяла перед членською масою — куди там клюбним ліхтарям? Розходилися бадьорі, свідомі наступних перемог над ворогом побуту — брудом...

Наступного ранку прохожі могли спостерігати, як клюбний прибиральник Кузьма щочверть години переходив вулицю з цебрами, повними паперу, недопалків, лушпиння і взагалі всього того, що свідчило про вчорашній вечір чистоти. Висипавши сміття, Кузьма підтюпцем біг до клюбу і брав під свою оруду цього разу вже аж десять прибиральниць.

Юхим Гедзь

БОРОТЬБА З ЧЕРГАМИ

Мал. Л: Каплана

Великі черги біля деяких розподільників пояснюються нерозпорядливістю керівників

ЗАВ. РОЗПОДІЛЬНИКА: — Поки черга не розійдеться — крамниці не відчиню!

Прорив з бородою

Фейлетон Ант. Ол.

Малюнки РАЧОВА

I

Директор кіно-фабрики в місті О. сидів біля моря й дивився на небо.

Сидіти біля моря й чекати на погоду — ця клясична поза риболовів, пляжників і опортуністів — на жаль, характерна для найударніших робітників кінематографії.

Коли сонце застрягає проміннями в болоті хмар — тоді наступає погода: „Смерть операторам"; режисер, махнувши рукою, їде пити чай, масовка патриціїв збивається купами й розповідає анекдоти, а портфель директора сповнюється офіційними актами: „Вимушений прогул: хмарність, дощ, негода".

Небо на цей раз не обіцяло нічого гарного. З лівого боку ніби світлішало, зате з правого боку ніби темнішало. Просто — хмара тікала ніби то геть, зате ззаду хмара нібито насувалася. Укрмет впродовж двох тижнів принципово обіцяв „В. спеку", а сонце явочним порядком саботувало його ухвалу.

Отже, директорові час було подумати над становищем. Подумати ж було над чим.

Блискуче розроблений плян роботи режисерських груп, висячи на стіні, був мов німий докір плянувальним здібностям дирекції.

Група режисера Артілерідзе — вміщена на червоній дошці за 100-відсоткове виконання пляну. Наслідок — фільм забракували в вищій інстанції, доводиться переробляти — пересаджувати з червоної дошки на чорну ніби не зручно.

Група режисера Омського дирекція 22 дні не надсилала грошей до експедиції. Наслідок — вимушений прогул — 22 дні.

Група режисера Бантиша — 16 днів дощу поставили на чорну дошку. Не допомагає.

Режисера Шпигунського послали знімати Есхар, запевнивши, що це... гідростанція. А воно — навпаки. І так далі і так далі. Там — розбили апарат, там не дають комбайнів на зйомку, там режисер знімає в головній ролі власну дружину — словом цілковитий прорив.

У цю хвилину директорові впав в око невеличкий папірець, що лежав на столі. В цьому папірцеві сповіщалося, що взавтра до м. Сталіного мають виїхати дві режисерські групи Асіна і Салюкова, що зніматимуть на шахтарській натурі: одна — Рур, друга — Донбас.

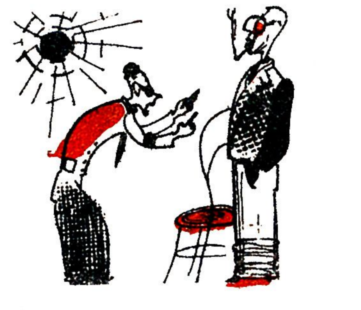

— Слухайте, голубе,— одрубав старший.

— Чудово! сказав уголос директор.— Від сьодації годні я вживатиму енергійних заходів щодо ліквідації прориву.

В цей же момент у підсвідомості його заворушився докір: він вирядив Асіна, запевнивши, що там є німецькі посьолки рурських шахтарів. Він не був певний того, чи справді є там посьолки. Більше того — він був майже певний, що посьолків таки справді нема, але тут же він роздушив того докора, згадавши про виробничий ризик.

— Тим краще,—подумав директор.—Я перекрию це гарною організацією тих двох груп.

Ухвала визріла в його мозку, ухвала принципова й обміркована до кінця.

— В головній ролі в обох фільмах зніматиметься один актор,— вирішив директор. Це ж і економія — один актор замість двох, і ущільнення виробництва — щось вроді одного майстра на двох верстатах.

Не пройшло й години, як групи було сформовано, а для того, щоб не образити обох режисерів — кожному з них директор сказав на вухо, що актора Синенка він дає в першу чергу саме для його групи.

II

Звідси й починаються десять днів, що струсонули фабрику. Майбутній кіно-Гомер, перебираючи невидимі струни Терменвокса, співатиме про це пісень, і леви на фронтоні фабрики підспівуватимуть йому мармуровими голосами.

В Сталіні режисери розпочали ділові переговори. Перший взяв слово досвідченіший режисер, а молодший дивився йому в рота:

— Слухайте, голубе! — одрубав старший.— Ми зробимо так: або я зніматиму Синенка, а ви чекатимете, або ви чекатимете, а я зніматиму Синенка.

Молодший пополотнішав, цокнув зубами, але знайшов у собі сили не погодитись.

— Вибачте, заперечив він. Але директор мені його обіцяв у першу чергу.

Старшого режисера не легко було переконати.

— Перестаньте сказать,—засміявся він.—Я виїхав в експедицію з Синенком і зніматиму його.

— Вибачте, але ж він їхав у нашому вагоні.

— Е, вибачте,— але він проходить по нашому кошторису.

Умовились на тому, що молодший знімає кадри без Синенка, а старший за цей час звільняє його.

Минуло десять днів зйомки, десять днів негоди, нарешті молодший режисер прийшов до старшого.

— Кінчили,— сказав він.— Тепер давайте Синенка. Він потрібний мені як повітря, як сонце, як гостро-дефіцитна плівка.

Старший режисер подивився на молодшого, немов той з'їхав з глузду.

— Послухайте, голубе, невже ж я кину роботу й чекатиму, поки ваш оператор псуватиме три дні плівку? Гаразд, за два дні я вам дам Синенка — зніматиму кадри без нього.

Минуло два дні, що зараховані групі молодшого за вихідні на наступний місяць.

За два дні старший режисер повчає молодшого:

— Дорогушо, я ще не відзняв усього. Та чого ж ви полотнішаєте? Ви ж працюєте в ілюзіоні: знімайте кадри Синенкової спини. Підшукайте схожу фігуру, в монтажі доповните крупними плянами — ніхто й не пізнає.

Ще за три дні молодший прийшов до старшого з сценарієм:

— Читайте,— сказав він, і голос його звучав урочисто, немов у мікрофоні. Читайте!

Кдр. 185. Синенкове обличчя. Нерішучість зміняється розпачем.

Кдр. 199. Синенко гукає.

Кдр. 300. Синенко плаче.

— Я можу показати вам ще сто таких кадрів. Спину статиста я обіграв. Я знаю її як свою кімнату, оцю проклятущу спину. Але тепер — як ці плечі гукатимуть? Як плакатиме поперек? Як змінятиметься розпач нерішучістю за допомогою спини?

Молодший заплакав, і не-гліцеринові сльози текли по його обличчю. Старший був зворушений.

— Гаразд,— ухвалив він,— беріть Синенка. Ви перемогли мене. Сльози жінок і дітей — це вище за мою волю. Помреже, приведіть сюди Синенка.

Коли актор ввійшов до кімнати — не сталося ніби нічого надзвичайного. Стеля не впала на присутніх, набій не вибухнув, землетрусу не було.

Але молодший режисер знепритомнів. Приведений до свідомости він довго вдивлявся в Синенка, поки сказав голосом тихим і невиразним:

— Ви ж поголили його! Боже ж мій, він же потрібний мені неголений!

III

З того почалося найжахливіше. Відпущений на п'ять днів Синенко чотири дні вирощував бороду.

Він сидів нерухомо, а група прогулювала, чекаючи на бороду й ходила навколо нього навшпиньках, немов боячись спугнути перші несміливі паростки з його щік.

— Ото нещастя,— бідкався молодший режисер. У старшого він грає акуратного німця — отже мусить бути чисто виголений. А в мене якраз прогульника-п'яницю з неголеними щоками, Коли б з бородою ми б наліпили. А так — чекай, поки щетина відросте.

Скликаний міжвідомчий консіліум лікарів і перукарів не дав реальних наслідків.

— Годуйте його сирими яйцями й вимазуйте обличчя хінною водою,— порадив перукар.

Спробували того й другого — не допомогло.

На третій день молодший режисер підійшов до актора й сказав цілу промову:

— Група простоює. Дванадцятеро чоловіка. А в вас борода росте правоопортуністичними темпами. У-у, проклятуща, ви б її хоч дьоргали чи що.

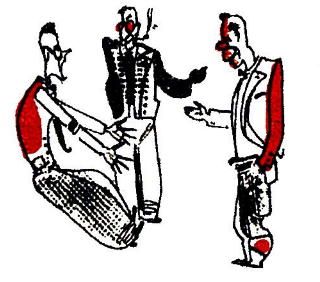

— Ви ж поголили його!..

Він відійшов убік і повернувся спиною до стінки, а актор винувато кліпав віями.

Нарешті, на четвертий день борода вистигла. Цілий день апарат здіймав старанно-неголеного актора. Зате на п'ятий день старший режисер забрав його до себе, не бажаючи простоювати даремно. В перукарні молодший режисер застогнав, побачивши, як бритва зрізає з Синенка всю рослинність. Група знову простоювала.

Минуло кілька днів. Старший остаточно віддав Синенка до групи молодшого режисера. Коли б у ці дні директор кіно-фабрики в місті О. звернувся до групи з телеграмою: „Що робите зараз?".

— То відповідь йому була б: „вирощуємо бороду"

Та директор цього не запитав. Він якраз цікавився питанням:

„Якщо в липні місяці виконання програму за художніми фільмами — 72%, а в серпні, проголошеному за вдарний,— 59%, то чим це пояснити?"

— Ви б її хоч дьоргали, чи що...

IV

Кіно-гомери співають чудові легенди про левів, мармурових левів на фронтоні кіно-фабрики в місті О., що зняли просто в небо роззявлені пащі:

„Ішли, мовляв, два п'яних леви з пивниці. Набридло їм іти, вони лягли й поснули. На ранок прокидаються, один питає другого:

— І де б то ми були?

Другий роздивився й відказує:

— Та біля О-ської кіно-фабрики!

Й обидва почали реготатися:

— Ха-ха-ха! Тоже мені фабрика!

Так і закам'яніли".

Шкода, що леви закам'яніли. Вони могли б багато розповісти про те, як на фабриці змінилося безліч директорів та залишилося одне й те ж саме безладдя.

Мал. Л. Р.

Зав. фін-відділу Вінницького суперфосфатного заводу засуджено до Бупру за перестій 495 вагонів, за які заводу довелося заплатити 17.000 крб.

Загнали в тупік

БЕЗ РОЗГОНУ

(З бльок-нота редакційного робітника)

— Пошукай, може ти знайдеш,— я, ось уже два дні, ніяк не знайду.

Це так зустрів мене мій „колеґа", що ще з учора „стримів" у Голубівці й намагався всіма засобами розшукати організацію КНС.

— А хіба що — пропала?

— Зникла й ніякого сліду не лишилося.

Я здивовано розвів руками й пішов по селу. Зустрів хлопця комсомольського віку. Краватка. кепка, джимі...

— Драстуйте, кажу.

Той поглянув і знизав плечима.

— Драстє.

— Хто ви?— питаю.

— Я? Комсомолець.

— Тоді, скажіть, будьте ласкаві, хто голова КНС і де він зараз?—розпочав я розшукувати зниклу організацію.

— Я не знаю,— щиро відказав комсомолець і пішов геть.

Мене здивувало, чому цей товариш (як виявилось пізніше—Гапоненко) никає без діла, саме в таку гарячу пору, коли Голубівка тоне в бездоньному кратері проривів?

Годину понишпоривши в директивних преріях сільрадівської шафи, я занотував до свого бльокнота:

„Організація КНС існує в повітрі. В громадсько-політичному житті села ніякої участи не бере. Останні збори невідомо коли й були. Голову КНС—Дубовика—в сільраді ніхто не бачив. Справи КНС, зав'язані товстим мотузком, відпочивають під шафою".

Секретар сільради (сьомий за п'ять місяців), в розмові про КНС відзначив:— „важко працювати без розгону".

І справді, розігнати ледарів з КНС не заважало б

Вол. Веселий

З-ЗА ДВОХ КОПІЙОК

Бувають серед господарників такі, що за радянску копійку готові у вогонь і воду. Розумієте: за *одну* тільки *копійку*! А що вони роблять, коли мова йде за *дві копійки*? І подумати страшно!.. Перед нами папірець Петровскої шахтоуправи (Сталінщина).

Октябрьскому Госзаводу, Карлівка.

Препровождая при этом счета №№ 538/1557 на руб.... 0,02 за отгр. уголь в июне с/г. просим сумму по таковым перечислить на п/конзекорент № 3212 в Сталинск. отд. Госбанка или переводом по почте по адресу: п/о Вознесенский рудник, Петровскому Рудоуправлению.

Ком. директор *Ефімов*.

Розумієте: заборгованість Карлівської цукроварні всього „руб.—0,02" тобто дві копійки, а розумний комдиректор Ефімов розпочав з цього приводу листування, що вже коштує мінімум 20 копійок (одна поштова марка—15 !). І добре, якщо цукроварня погодиться і „переводом по почте" (а це скільки коштуватиме?) Сплатить усю, суму, а як ні? Це ж, виходить, треба, нагадувати вдруге (знову 20 коп.), а там чого доброго, доведеться ще й бухгальтера в Карлівку відряджати — „для проверки счетов". Да, такого господарника, як Ефімов, не подужаєш. „Нехай, каже, хоч сто карбованців витрачу, а свої дві копійки поверну таки!".

ДОБРИЙ ФРІЗЕНШТЕЙН

Помдиректора Дніпропетровської контори „Союзкожа"— Фрізенштейн відкрив у себе справжній „зачинений розподільник". Він без ніяких книжок і талонів „розподіляє" взуття серед своїх знайомих. Норма видачі така: просто знайомий одержує одну пару, добрий знайомий — дві пари. Певне знаючи, що за таку доброту по головці не погладять, Фрізенштейн вирішив задобрити деяких робітників контори і почав їх „преміювати" білим дефіцитним полотном. Покищо на „премії" пішло 200 метрів. 16/VII з Харкова до контори приїхав представник „Союзкожі" — Тавировський. Цей суворий начальник, бачачи неполадки Дніпропетровської контори, дуже обурився: „Що? Роздавати взуття? Знайомим? Та це ж карний злочин? Це ж помдиректора все роздасть, а мені, начальникові, нічого не залишиться". Але начальство даремно хвилювалося. Добрий Фрізенштейн не проти начальства, навпаки: він презентував Тавировському дві пари взуття, пару калош і... шкіряний спец. Той повернувся додому дуже задоволений з роботи. Дорога „Союзкоже"! якщо ти хочеш знати справжнє становище своєї Дніпропетровської філії — то відряди туди не Тавировського, а іншого представника, що не „ладає" ні на взуття, ні на калоші.

ЩО ТАМ ПОСІВ!

Голова колгоспу „Третій вирішальний" Шляхівської сільради тов. Ринва авторитетно проказав:

— Що там посіви, он колгосп без печатки. Мене посіви не турбують. Встигнемо ще.

І в саму гарячу пору тов. Ринва вирішив поїхати до Харкова по печатку.

А й справді, як його головувати в колгоспі без печатки? Голова сільради з печаткою, голова кооперації теж. А голова колгоспу без печатки й ходить, як той дурень. з самою головою. Ні, треба таки їхати!

А щоб у дорозі не було скучновато — і рахівника з собою прихопив.

Що для них посіви, що для них третій вирішальний...

Печатка, ось де сіль життя!

О. Я.

СПРОСТОВАННЯ „В НАТУРЕ"

Редакція газети „Крицеві шляхи" одержала таке відношення:

„Прошу обследовать действительность Ваших замечаний в газете № 121 от 9/VIII в-натуре и фактическими данными имеющихся задержек, так как правильного положения в статье. не указано.

О чем прошу поставить меня в известность.
НСР-5 Бакалов
Зав.- делопроизводством
Стройбюро 5 района Юж. ж. д. Самойленко".

Коли газетна замітка не відповідає дійсності, зацікавлені „особи та установи" пишуть спростовання. Але не такі люди Бакалов і Самойленко: дайош їм „действительность замечаний в натуре" і точка. Не визнають вони нічого: ні газетних звичаїв, ні... простої грамотности: Доречі: в яку саме п'ятирічку „делопроизводство Стройбюро 5 района" гадає перейти на українську мову?!

СУЄТА СУЄТ

Пом. нач. прокатн. цеху заводу Ільїча (Маріюпіль) не з'явився на засідання ЗК, де розглядалося найважливішу справу виконання замовлень для Магнітобуду. На запитання, чому помнач не явився, він відповів: „Чесноє слово, товариші, — забув".

ПОМНАЧ:

Їй-богу, вертом голова:
Відпустка, премії, зарплата,
В кіно картина йде нова,
А там заручини у брата.
Ну, зважте факти всі оті
(Серйозно, прошу вас, як люди)
В такій скаженій суєті
Не тільки про Магнетобуди —
Про преферанс — і то забудеш!

Вас. Ч.

МОВАРНЯ „ЧОРНОМОРСЬКОЇ КОМУНИ"

Перейшовши на українську мову, газета „Чорноморська комуна" здобула собі чудового мовного редактора.

Розгорніть перший-ліпший нумер газети. Якщо ви знайдете там слово „перукарня", то в цьому нема нічого дивного. Але вже слово „коркарня" — буде для вас шифром, що в ньому ви нізащо не побачите „коркового заводу".

Але „суднобудівельня" — це вже суднобудівельний завод. „Тютюнарня" — тютюнова фабрика. „Взуттярня" — не кустарне підприємство, як слід було б думати, а взуттєва фабрика. „Дріжджарня", „пиварня", „фільмарня", „джутарня", „турбінарня" тощо, — не так важко вже розшифрувати ці слова, що в кращому разі мали б правити за назви крамничок, але з ласки редактора мови „Чорноморської комуни" збагачують арсенал назов наших індустріяльних велетнів.

А от що таке „машиновотракторовня" — цього ніхто не вгадає. А це ж назва МТС, машиново-тракторної станції!

Погана справа, коли замість мовного редактора ту в „Чорноморській комуні" працюють кустарі з доморобних „моварень".

ЗРАЗКОВИЙ ЖИТЛОКООП

Мал. А. Бондаровича

— Григорчук тут мешкає?
— А ви подивіться на цю дошку. У нас там усі мешканці зазначені.

„По деяких їдальнях Донбасу по десять днів годують ШРАПНЕЛЛЮ".
(З промови т. Косіора)

Мал. О. Козюренка

— Не обід, а артилерійська підготова!

—КУДИ ЇДЕТЕ?

Всюди на Харківському вокзалі Південних понавішувані світляні вказувачі. Це дуже зручно... навіть занадто. Оточений отими великими й малими (здебільша великими) фотофорами, чи як їх там звуть, почуваєш себе подібно до хорого в кабінеті молодого лікаря.

— Ага, дихаєте? Коле?

— Та мені...

— Ну, да, в грудях так, ніби важко, да?

— У грудях...

— Ясна річ: коле. Шумики є... Дихайте ще! Будете пити мікстуру.

— Та докторе! У мене нарив на п'ятці. Ходити не можу, болить нога.

Так і на вокзалі. Скоро вже дійде до того, що на дверях буде сяяти вивіска: „двері відчиняти, беручися за ручку".

У теперішнього вокзального начальства адміністративно-регляментаторський зуд. Серйозно.

Страшенно багато передбачень.

Того не можна, це можна, а того знов таки не можна. На сердещного пасажира навалилася ціла гора різноманітних правил і розпорядків.

Не подумайте, проте, що ми проти порядку.

Але, якраз порядку і нема на вокзалі. Регляментоване безладдя — так таки безладдям і залишається.

А ось і факти. Треба, розумієте ви, прибирати приміщення.

Приходять недоброго вигляду адміністратори і здіймають несамовитий галас:

— Агей! Ви! Агов! Ставай!

— Піднімайсь! Переходь! Уборка! Гей! Гой!

Потомлених безкінечним чеканням сонних людей, мов отару, переганяють з залі № X до залі № XX потім із залі № XX — до залі № XXX. Потім їх виганяють на привокзальний майдан. І тиняються, залізничні порядочки, люди з важким вантажем, заробітчани, матері з дітьми з клунками, з чайниками... Не знаючи, де ж, нарешті, подітись.

Тимчасом залі прибирають, тобто розвозять страшенними мітлами бруд по підлозі. Нарешті пускають отару назад. Знов на підлогу валяться сотні людей, сила вантажу. Їдять, сплять.

Чекають. З гучномовців вилітає незрозумілий хрипкий рев. Щодо мене особисто, то жодного разу в житті я не міг, скільки не силкувався, розібрати, що саме вигукує отой клясичний не то швайцар, не то біскуп з дзвінком.

— Вта — рой звоно — о — о — ок!

Костиропоть!

Сатана!

Брубудієвка!

Назви напрямів набувають якогось дикого звучання.

Дід — його хоч перепитати можна було, хто сміливий. А тут — кришка!

Очманілі пасажири почувають себе зовсім безнадійно. Мільйон порядків і законів, а сидіти нема на чому.

Ціни в буфеті розраховані, либонь на ексцентричних міліярдерів, які за шматок паскудної ковбаси ладні платити незароблені червінці.

Нема такої останньої шпиці у вокзальній колесниці, яка б не почувала себе зобов'язаною командувати. Ще перед дверима вокзалу люди були — громадяни Радянського Союзу: робітники, колгоспники, ударники, етузіясти... Ледве переступили вокзальний поріг, вони вже — сіра скотинка. Гарчать убиральники, кричать буфетники, накидаються на людей конролери, перонери та інші чини.

А понад усе ходять десятками так звані „охранники" (слівце яке!).

Підійде з нарочито байдужим виглядом. Подивиться на вас і скаже дерев'яним голосом щось про погоду, наприклад.

Ви відповісте. Він далі веде розмову, питає куди їдете, хто ви є.

Вся інтимність „охранницька" — гола дипломатія.

— А квиток... у вас... є!

По інквізиторськи запитує вас нарешті проникливий серцевідець.

І питаємо ми:

— Що це?. Хто вигадав оцю йолопську систему „уловлення", неспроможну обдурити, звичайно, жодного злочинця, опріч безнадійних кретинів?

Хто примушує чесну радянську транспортову охорону грати якусь капосну жульницьку комедію, і на біса це потрібно?!

Безладдя є безладдя, скільки не навішай на нього світляних вивісок.

Краще б на ті гроші наробили ослонів та столів для пасажирів.

А поза всім тим час,— ох, давно час! — робітничим бригадам навідатися на Харківський вокзал і спитати людей, що їм доручене важливе діло:

— Куди їдете?

Крибія Амфібія

„БУРЯКОВА НАРАДА"

25/VII буряковий сектор Укрколгоспцентру надіслав цукрокомбінатам таке запрошення:

„На 5/VIII в Умані призначена міжрайонова нарада райколгоспсоюзів з такою повісткою денною:

1. Контрольні цифри посіву буряка на 1932 рік
2. Робочий плян уборки цукрового буряка врожаю 1931 р.
3. Підготова ґрунту під буряк на 1932 рік.

Просимо командирувати свого представника".

5 серпня всі представники цукрокомбінатів прибули в Умань, але їх чекала з Харкова телеграма.

„Призначена п'яте бурякова нарада Вінниці відкладається окремого розпорядження повідомте МТС".

З цієї телеграми здивовані делеґати довідались, що:

1. Укрколгоспцентр не знає, де саме він призначив на 5/VIII нараду (в Умані, а не Вінниці.)

2. Не знає, що на цю нараду запрошувались представники цукрокомбінатів (тому то й написано: „повідомте МТС" А цукрокомбінати?)

А взагалі, делеґати даремно прогаяли час і витратили гроші на цю „липову" бурякову нараду.

Ол. Скельовий

„ЗАПОРОЖЕЦЬ НА ДОНБАСІ"

На шахті „Будьоновка" для преміювального фонду закупили на 40.000 крб. промтоварів, в тому числі на 14.000 крб. ДИТЯЧИХ ПАНЧОХ і ФЕСОК ціною по 3 крб. 50 коп.

Мал. О. Козюренка

„Тепер я турок, чи козак?!"

НАЧАЛЬСТВО ПОЇХАЛИ

На станції Х. неймовірна метушня.

— Куди ви той паротяг чіпляєте, трамтар-ра-рам!..

— Та він же за нарядом, товаришу начальнику...

— За яким таким нарядом?! Подать сюди найліпший паротяг!

— Коли призначено такий для скорого...

— А начхать мені на скорий! Тут залізничне начальство, а він „скорий“. Кондуктором вам бути, а не моїм помічником, трам-та-рарам! Перечепіть цю ерундову черепаху до скорого, а той паротяг сюди давайте. Машиніста призначте найвищої кваліфікації...

Перечепли паротяг, але ретельний начальник не вгаває:

— Як то ви мені смієте вказувати! Я начальник і знаю, що роблю.

— Хіба я вказую, так говорю, що може начальство поїхали б у м'якому вагоні, а то одчіплювати з пасажирами цілий пляцкартний...

— Під тринадцять чортів усіх пасажирів с пляцкартами! Чіпляйте сюди сальон-вагон. Ви міркуєте як той Гаврило з ліхтарем; по-вашому відповідальний робітник залізниць — звичайний пасажир? А може йому і в м'якому твердо їхати? Треба думати головою.

— Я хіба що... Конешно, вони начальство, а не пасажир.

І відчепили вагон № 9-дальній Москва-Маріюпіль з пляцкартними пасажирами.

Другий дзвінок.

— Коти мені на всіх парах! — наказав начальник машиністові.

— Слухаю, товаришу начальнику.

Паротяг свиснув.

А пасажири... всі крізь вікно дев'ятого вагону:

— Як так, як так!

— Для чого це?

— Що це таке?

— Вас одчепили, — пояснив помічник начальника станції, — таке розпорядження, бо відповідальний робітник Південних залізниць товариш Б. поїхали.

— Та в мене ж відпустка...

— У мене путьовку прострочено на цілу добу!

— Я в термінове відрядження...

— Що там ваші путьовки та відрядження. Поїдете й завтра.

— ?!

І справді, пасажири пляцкартного вагона № 9 виїхали точно через сім годин.

Ол. Ян

ТРАМВАЙНА ПОДОРОЖ

Мал. Гольмана

— Де ви злазите?
— А це залежить від того, де мені пощастить видертись з вагона

Мал. О. Козюренка

Скадієвські лікнепівці видрукували плаката: „Книжка-ковчег великих дум“.

НОЙ: — От спасибі скадієвцям, не забувають таки мого пароплава...

АБРАМСОН ТА САМОКРИТИКА

На засіданні правління споживчої кооперації с. Устимівки пайщик Піковський заявив таке: 1) Правління та його улюбленці провадять самопостачання. 2) Зав. їдальні Гнілецький, відправляючись на закупку продуктів, піячить та бешкетує. 3) Робітник їдальні Дишун краде сало. 4) Буфетниця їдальні Панько розтратила 400 крб. 5) В пивниці продавці Семенюк та Вергун п'ють пиво та квас, а потім складають акта, нібито ця кількість питва витекла. 6) Офіціянтки сплять ніччю з хлопцями на столах їдальні. 7) В їдальні бруд і неохайність. 8) Випічка хліба кепська і т. д. і т. п.

Прослухавши цей списочок, голова правління Абрамсон зідхнув і сказав: „Всі ці хиби у нас дійсно є, але нащо така жорстока самокритика? Краще оберемо бригаду і нехай вона собі тихесенько перевіряє, а при чому ту Піковський? Нам активістів непотрібно, самі впораємось...

І правильно — цим активістам тільки дай волю, так вони й самого голову з правління виженуть!

Співчуваємо, Абрамсон!

Безрідний

ХІБА ВГАДАЄШ?!

Мал. Лі-Ро

На Вінницькому суперфосфатному заводі виробничий плян не доведено до верстата

РОБІТНИК (до приїжджого).— **Скажіть, будь ласка, що визначає ота цифра на нашому заводі?**
— **607 — це норма вашої добової виробки.**
— **Невже? А я гадав, що це кількість наших профробітників.**

НЕЗВИЧАЙНИЙ ПУНКТ

Договір на соцзмагання між „Вукопспілкою і північним Кавказом“ на кращу підготову й проведення збиральної кампанії має, між іншим, такий пункт (шостий):

„Випустити 9 нумерів *„За куркульну революцію“*.

Звичайно, це помилка; звичайно, хлопці хотіли написати „за культурну“, а написалося „за куркульну“. Все це так. Але коли пишеш, треба бути уважнішим, треба кориґувати написане (тираж договору — 1000). А то можна собі уявити, якими будуть „дев'ять нумерів“ вашої газети.

БЕЗВОДНА ПУСТЕЛЯ

Нашому читачеві довелося на ст. Дебальцевій робити пересадку. Пересаджувався він досить солідно. 12 годин. Немає нічого дивного, що бідолашному пасажирові захотілося вмитись. Але на Дебальцевій вузловій станції!) ніде немає вмивальника. Плякатів — „Мийте руки“... „Стережіться черевного тифу“... скільки завгодно, а рукомийника — ні одного. Умитися ж під ґрантом не можна: штрафують. „Ну нічого — заспокоїв себе пасажир,— я вмиюсь у вагоні. Але в вагонах теж не було води. „Ми водою не відаємо“,— сказав провідник,— „на станції нам мусять наливати, а не налили —ми складаємо акта“. Ну що ж акт воду не заміне,— і поїхав наш пасажир умиватись додому.

ДИРЕКТОРІВ ВИСУВАНЕЦЬ

Зір кладівника Врадієвської МТС Красневського зупинився на купах лемешів, шестерень, підчипників, лез від косарок, ящиках, тракторних свічок, бочках із гасом, бідонах з бензиною й нарешті затримався на покришці з радіятора авта.

— Ні, годі вже видавати лемеші, відважувати гас, бензину, хіба я не брат директорової дружини?! —

І кулак його, немов припечатуючи ухвалу, із силою грюкнув по столу.

А ранком другого дня на дошці наказів, за артикулом № 3, сповіщалося до відому всіх емтеесівців, що „тов. Красневського переводиться з кладівника на шофера вантажних автомашин, а на посаду кладівника призначається тракториста Хлібанівського“.

Знизували плечима емтеесівці:

— Лиха доля судилася тій автомашині, кермо якої візьме до рук висуванець — шофер Красневський!

Спробував було суперечити проти цього „висування“ робітком. Але воля директора Лебединського була незламна.

— Не бузіть, товариші. Не св'яті горшки ліплять...

— Воно той... але ж Красневський на шоферській справі необізнаний, навіть на тракторі, не те що на авті, не сидів... машини не знає.

— Нічого, навчиться!

Красневський, гордовито влаштувавшись біля керма півторитонки й пустивши двигуна, переможно вихопився з гаражу на вулицю, де пригріте серпневим сонечком, пустувало молоденьке лоша. Почувши гуркіт машини, лоша настобурчило вуха, і дивилося на конкурента. Та машина, божевільно галасуючи, летіла на нього, Красневський не вмів керувати. Лоша брикнуло задки і... „Дзелень-дзень,-дзень! — жалібно заспівали скляні брилки автоліхтаря.

Вдруге Красневський одержав наказа привести з залізничої станції новесеньку автомашину, що тільки но прибула з заводу.

Вивантаживши авто з вагону і розвівши значну скорість, Красновський рушив на МТС, певний великої пошани, бо ж привести нову машину доручили не кому іншому, а йому, директоровому висуванцеві.

Але... „нарочито“ поставлений — шкідливою рукою пришосейний стовпець, що міцно вп'явся в землю поклав край блискучій їзді.

Хвилина й... у рівчаку біля соше валялися уламки новесенької машини, а біля них стояв та обтрусювався від пилюки брат дружини директора Красневський, колишній кладівник і — сподіваємось — колишній шофер Врадієвської МТС,.

Кузьмич

УСІ МИ П'ЯНІ

Черговий станції Поташ звернув свою особливу увагу на авдиторний вагон.

— Чого цей вагон тут, до чого він?

— Це вагон-авдиторія: читаємо тут лекції, товаришу начальник, політичну неписьменність ліквідуємо, та підвищуємо свою кваліфікацію.

— Гм! А нащот випивки як у вас?

— Ми за тверезість.

— За тверезість? Закотіть цей вагон у тупік.

— Та ми ж лекцію закінчуємо і далі повинні поспішать...

— Поставить без розмов у тупік!

І вагон-авдиторію поставили в тупік!

Через два дні на зборах залізничників хтось поставив про це руба питання. Збори домагалися, щоб начальникові винести сувору догану за пиятику й глум, але... президія заперечила:

— Як же виносити черговому догану, коли ми всі п'ємо й завжди п'яні, це виходить: самі себе випороли.

Догани не винесли, вагон і досі в тупіку, а черговий напивається до білої гарячки; хвастає навіть, що доп'ється до білого слона й тоді вагон-авдиторію викотить на брухт.

О. Я.

„ПОЛЮБІТЬ НАС ЧОРНЕНЬКИМИ“

Харківський Житлокооп № 0118 (Заіківська вул.) вирішив виховувати своїх мешканців культурними п'єсами. Ось його афіша за 21 серпня.

„Представлено буде:
1. „Кум Мірошник“
2. „Полюбіть нас чорненькими“
3. „Кохання в 3-х мішках“

Як бачите, виставочка досить актуальна·· пери, місце в ній відведено збиральній кампанії мішкп Мірошник) і все ж таки... ми не полюбимо вас, житлокоопівські культурники,— занадто ви вже чорні: мозки у вас і ті, мабуть, почорніли.

ЧЕРГА ЗА ГОГОЛЕМ!

Дехто скаржиться на „дріб'язковість“ сучасної літератури: немає, мовляв, тепер ні Гоголя, ні Пушкина, ні Лермонтова. А от і неправда. Про Гоголя не скажемо, а от Пушкин і Лермонтов у нас уже єсть. Читайте „Известия“:

„*Гр-н Баранов, Александр Сергеевич* меняет фамилию Баранов на ***Пушкин***.

. . . .

Гр-н Барсуков меняет фамилию на ***Лермонтов***.

Бачите: і Пушкин і Лермонтов. Почекайте трохи— буде й Гоголь.

Мішалкини, Свербигузи, за вами слово.

АНУ ВГАДАЙТЕ!

Комуна ім. Сталіна (Генічеськ) одержала від Сталінської сільради відношення.

„Цим Сталінська с/р повідомляє, що согласно распоряжения Ген. райміліції, що било повідомленіє, то райміліція повідомляє, що отложить до особого распоряженія“.

„Отложить до особого распоряження“ і квит. А що саме „отложить“ і про що „било повідомленіє“ вгадати не можна. „Тайна сія велика єсть“.

Пилип Хвиля

Мал. художкора І. Волошина

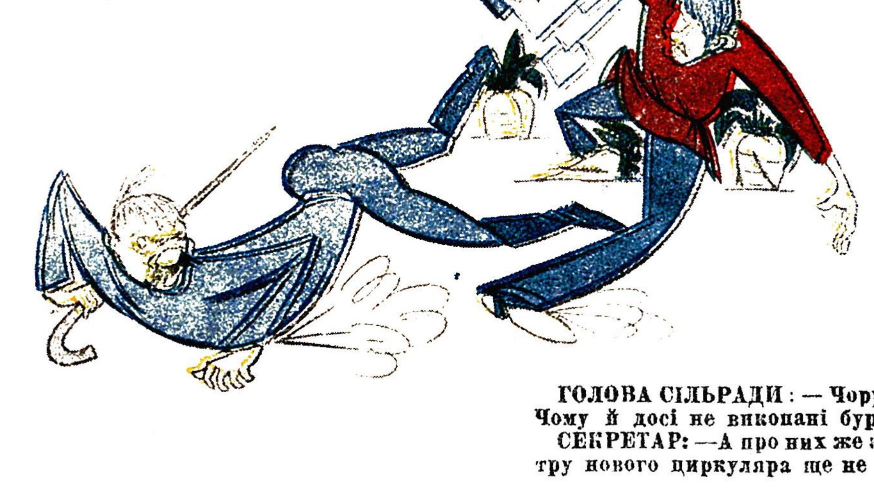

ГОЛОВА СІЛЬРАДИ: — Чоррт!.. Чому й досі не викопані буряки?
СЕКРЕТАР: —А про них же з центру нового циркуляра ще не було.

ТЕКСТ ЧМЕЛЬОВА СЕРГІЯ

Несподівана подорож

(Уривок з рев'ю

Малюнки Белен'а

Вечір. Помбух Диня сидить у сквері і дрімає, в руках — газета.

ДИНЯ. — (*читає*). „За кордоном" (*кладе газету на лавку, зідхає*). Е - ех... Европа, Европа! Хоча б одним оком глянути на тебе... Культура! Техніка! Ввічливість. А скільки культурних розваг. Бари, кабаре... рев'ю, голенькі дівчатка... (*позіхає*). Да - а... (*Поволі схиляється на спинку лавки і засипає*)

Світло на хвилину гасне. Біля Дині стоять жандарі „дружньої" нам держави. Замість об'яви в скверу „Заборонено ламати дерева"— напис: „Кордон" і герб — чорний орел.

ЖАНДАРІ (*всі разом*). — Хто такий?!!

ДИНЯ (*схоплюється, протирає очі*). Де я?!.

ЖАНДАРІ. — Хто такий?!

ДИНЯ. — Куди це я потрапив?! (*побачив прикордонний стовп, радісно*). А - а... це я, виходить, перейшов кордон? Значить... я зараз у Европі?! Господи!!! Здорові були, европейці!

ПЕРШИЙ ЖАНДАР (*суворо*)!!! руський?!.

ДИНЯ. Так, так, руський.

ДРУГИЙ ЖАНДАР. — А - а... радянський громадянин?!

ТРЕТІЙ „ — із Большевії?!

ЧЕТВЕРТИЙ „ — Чого доброго, комуніст?!

С. - ДЕМОКРАТ. — Агент Комінтерну?

ПЕРШ. ЖАНД. — З листами Зінов'єва?

ДРУГИЙ „ — З дорученням Профінтерну?!

С. - ДЕМОКРАТ. — Обережно! В нього бомби!

ДИНЯ (*злякано*). — Присягаюся...

ПЕРШ. ЖАНДАР. — Документи!!!

ДИНЯ (*тремтячи*).— Ось, профспілковий білет...

(Всі хапаються за білет)

ПЕРШИЙ Ж.— А - а... Член спілки!

ДРУГИЙ „ Радянської спілки!

ТРЕТІЙ „ Що входить у Профінтерн!

С. - ДЕМОКРАТ. — Що не визнає другого Інтернаціоналу!

ЧЕТВЕРТИЙ Ж. — Що агітує проти наших друзів, соціял - демократів!

ДИНЯ. — Товариші... панове!..

ПЕРШИЙ ЖАНД. — І з таким документом ти наважився?

ДРУГИЙ „ — Ти насмілився?

С. - ДЕМОКРАТ. — Яке нахабство!!

ТРЕТІЙ. — Відомо яке: більшовицьке!

ДИНЯ. — Присягаюся, я позапартійний...

С.- ДЕМОКРАТ. — Позапартійний!!! Не про таких, буває, пишуть радянські газети: „дорогу позапартійному активу".

ДИНЯ. — Накажи мене бог, не про таких. Я позапартійний монархіст.

ПЕРШИЙ ЖАНД — Брешеш! (*дає профбілет с. - демократові*). Розшифрувати!

ДРУГИЙ ЖАНД. — І коли що... заарештувать.

ТРЕТІЙ.— Катувати!

ЧЕТВЕРТИЙ.— Розстріляти!

ДИНЯ. — Панове!!! европейці!.. За віщо? (*на бік*). Ні, звідси треба вшиватись. (*Раптово показує вгору рукою, кричить*): — Дивіться! Дивіться!..

Жандарі підводять голови — Диня біжить; з - за лаштунків прямо на нього викочується гармата).

ЖАНДАР (*націляється з гармати*). — Руки вгору!!

ДИНЯ. — Здаюсь. Здаюсь.

Жандарі хапають Диню, ведуть до лави. Сідають. На урну для сміття один з них кладе папку, розгортає папери.

ПЕРШ. ЖАНДАР. — З якою метою ви перейшли кордон?

ДРУГИЙ „ — Підняти повстання?

ТРЕТІЙ „ — Забити президента?

ЧЕТВЕРТИЙ „ — Організувати страйк залізничників?

П'ЯТИЙ „ — Висадити в повітря парлямент?

ДИНЯ. — Ні, ні, і ще раз ні. Я перейшов ваш вельмишановний кордон (*в бік*) будь він тричі розпроклятий!.. (*голосно*) виключно з науковою метою. Розумієте: не з політичною, а науковою. Ну, хотів подивитися на ваші кабаре, хотів познайомитися з вашими рев'ю, голенькими хе - хе — дівчатками...

С. - ДЕМОКРАТ *сидить на другій лавці, роздивляється профбілет Дині. Спочатку дивиться крізь окуляри, потім бере лупу, трохи згодом — бінокль і нарешті, прозору рурку*). Наш папаша Каутський каже: На сьогодні завдання соціяль - демократії — це викривати більшовицькі інтриги. Ну що ж, будемо викривати. Але... (*роздивляється в прозору руру*), але нічого не видно... Ану поставимо так, догори ногами. Може...

ПЕРШИЙ ЖАНДАР. — Зброя єсть?

ДИНЯ. — Яка зброя?

ЖАНДАР. — Кулемет? Гармата? Револьвер? Бомба?

ДИНЯ. — От бомба, дійсно, єсть. Одна. Ось! (*виймає*).

Перелякані жандарі тікають: один на карачках лізе під лавку, другий ховається за урну.

ПЕРШИЙ ЖАНДАР (*тремтячи*). Я... якої системи?

ДИНЯ.— Шоколадної (*їсть*). Виріб Кондиттреста.

ПЕРШИЙ ЖАНДАР. Ху - х... а я думав!... Негайно зробити трус! *Жандарі кидаються до Дині.*

ДРУГИЙ ЖАНД. — Ось що в нього приховано.

ВСІ — Холодна зброя!

ДИНЯ. — Тю! То ж цезорик самий звичайнісінький...

ПЕРШ. ЖАНДАР. — Що ви хотіли робити цим ножем?!

ДРУГИЙ „ — Готували терористичні акти?!

ТРЕТІЙ „ — Надумали зарізати президента?!

ЧЕТВЕРТИЙ — Абож самого начальника поліції?!

С.- ДЕМОКРАТ (*підводячись*). — Абож хотіли перерізати весь другий Інтернаціонал?

ДИНЯ. — Та господь із вами. Цим ножиком не тільки президента — горобця не заріжеш. Це ж для оливця. Дивіться. (*Виймає оливець*).

ВСІ. — А - а! (*вихоплюють оливець і дають першому жанд.*)

ПЕРШ. ЖАНД.— Так і є! (*Другому*). Понюхайте, чим пахне?

ДРУГИЙ (*нюхає*). Відомо чим: пропагандою.

ПЕРШИЙ. — Гірше: демпінгом!

ВСІ. — Демпінг?!

ДИНЯ. — Який демпінг?! При чому тут демпінг? (*на бік*). Це прямо не варта, а якась прикордонна Сабурова дача

(Вбігають кореспонденти)

ПЕРШИЙ. — В чому справа?

ДРУГИЙ. — Що трапилось?

ТРЕТІЙ. — Кого впіймали?

ПЕРШИЙ ЖАНД. (*вказує на Диню*). Агент Комінтерна.

ПЕРШИЙ КОР: Агент Комінтерна? — Чудово! (*пише*).

ДРУГИЙ „ Прекрасно (*пише*).

ТРЕТІЙ „ Сенсанція! (*пише*).

ПЕРШИЙ КОРЕСПОНДЕНТ.— Що знайшли?

ЖАНДАР. — Бомбу!

ПЕРШИЙ КОРЕСПОНДЕНТ.— Чудесно! (*пише*).

ДРУГИЙ КОР. — Прекрасно! (*пише*).

ТРЕТІЙ „ — Сенсація! (*пише*).

ПЕРШИЙ КОР. — А де ж та бомба?

ДИНЯ. — З'їв.

С. - ДЕМОКРАТ. — Бачив на власні очі!

ПЕРШИЙ КОР. — О - о!!. (*пише*).

ДРУГИЙ „ — А - а!... (*пише*).

ТРЕТІЙ „ — У - у!.. (*пише*).

ЖАНДАР. — Крім того, в нього знайдено холодну зброю.

ДИНЯ. — Для оливця.

КОРЕСПОДЕНТИ. — Чудесно! Прекрасно! Сенсація! (*виривають з бльок - нотів аркуші і дають хлопчикові - кур'єрові; той зникає*).

ГУЧНОМОВЕЦЬ В ЗАЛІ: Альо! Альо! Альо! Говорить „Еуропіше прес". За повідомленням наших власних кореспондентів, на східньому кордоні затримано агента Комінтерну. Під час трусу в нього знайдено велику кількість холодної зброї для оливців, тобто ні... для терористичних актів, а також велику бомбу системи „Кондитертрест". Останню зброю злочинець проковтнув, бажаючи приховати вигравіровану на ній марку Комінтерну. Слідкуйте за наступною інформацією.

ПЕРШИЙ КОР. (*до жандарів*). На чому ви припинили свій допит. Будь ласка, продовжуйте.

С.- ДЕМОКРАТ (*зідхає*). Ні, доведеться таки піти до спеців; нехай порадять. (*Забирає свої речі і виходить*).

ЖАНДАР (*показуючи Дині оливця*). Ви питали: який в цьому демпінг?

Так я вам поясню: демпінг по експорту ліса.

ПЕРШ. КОР. — Чудово! (*пише*).

ДРУГИЙ „ — Прекрасно! (*пише*).

ТРЕТІЙ „ — Сенсація! (*пише*).

ДИНЯ.— Це ж мій власний оливець. Я ж його просто везу. Розумієте? не вивозю, а везу. І до чого тут ліс?

ЖАНДАР (*єхидно*). Не знаете? А з чого, дозвольте запитати, робляться оливці: з графіту і...

ВСІ. — Дерева!!!

КОРЕСПОНДЕНТИ. Чудово! Прекрасно! Сенсація!

ДИНЯ. — Та скільки ж там того дерева!

ЖАНДАР. — Все рівно, але все таки дерево є? Це поперше. Подруге, всяка річ, що її вивозять за кордон, називається експортним крамом.

ДИНЯ. — А я, значить, експортер, торгівець? Тьху! Ну, нехай вже буде й так, алеж де тут демпінг?.

ЖАНДАР. — Скільки коштує цей оливець?

ДИНЯ. — За прейскурантом Хемтресту — 10 коп.

ЖАНДАР. — А скільки ви за нього хочете?

ДИНЯ (*благає*). — Нічого не хочу. Беріть його задаром, тільки пустіть мене!

ЖАНДАР. — Чули? Хоч даром. Продажня ціна оливця — 10 коп., а він хоче віддати його на 100% нижче собівартости. Що це?

ВСІ — Демпінг!!!

КОРЕСПОДЕНТИ. — Чудово! Прекрасно! (*дають папірці кур'єрові; той зникає*).

ГУЧНОМОВЕЦЬ: — „Альо! Альо! Говорить „Еуропіше прес". За додатковими відомостями наших кореспондентів, впійманий агент Комінтерну намагався провезти з собою велику партію радянського лісу. Тому що через наявний демпінг цього експорту, ввіз більшовицького дерева у нашу країну заборонено, вищезгаданий агент хотів провезти його під виглядом оливців. Коли ж, нарешті, буде кінець більшовицьким інтригам та хитрощам?! Коли ж, нарешті, покладуть край радянському демпінгу?!.

(Музика. Куплети жандарів та кореспондентів про демпінг. Танцюють біля Дині, наче дикуни біля полоненого).

Влітає соціяль - демократ

С - ДЕМОКРАТ. — Панове!!! (*розмахує профбілетом*)

ВСІ. — Що?! Що таке?!

С. - ДЕМОКРАТ. — Розшифрував!

ДИНЯ (*хапається за голову*). — Уявляю!

ВСІ. — Ну? Хто ж він? Кажи швидше? Говори! Читай!!

С. - ДЕМОКРАТ. — Диня — це не прізвище.

ДИНЯ. — Починається!

ДЕМОКРАТ. — Це скорочене більшовицьке слово.

ДИНЯ. — Господи!

КОРЕСПОНДЕНТИ. — Чудово! Прекрасно! Сенсація! (*пишуть*).

ВСІ. — Ну? Ну?

ДЕМОКРАТ. — Скорочене слово, яке повністю треба читати так:

„Днепровский интернационал наших ячеек".

ДИНЯ. — Щоб тобі повилазило!

ЖАНДАР. — Інтернаціонал?

КОРЕСПОНДЕНТ. — Ячеек?

С. - ДЕМОКРАТ. — Так, так. „Интернационал наших ячеек". А це ж відомо які в них ячейки: більшовицькі!

ПЕРШИЙ ЖАНД. — І значить він...

ДРУГИЙ „ — Агент Комінтерну!

ТРЕТІЙ „ — Член Профінтерну!

ЧЕТВЕРТИЙ — Комуніст - терорист!

П'ЯТИЙ. — Рука Москви!

ПЕРШИЙ ЖАНД. — А раз так...

ДРУГИЙ „ — Конфіскувати! (*знімає піджак*).

ТРЕТІЙ — Арештувати! (*надягає наручники*).

ЧЕТВЕРТИЙ. — Катувати! (*б'є по голові гумовою палицею*).

П'ЯТИЙ. — Розстріляти! (*наводить на Диню гармату*).

ДИНЯ. — Маріє Павлівно! Рятуйте! Мі - ліці - о - нер!..

Гасне світло. Сквер. Диня, як і раніше, сидить на лавці і кричить уві сні: „Ряту... ряту...", падає на землю,.. „ці - оне - е - р!!!." Поволі наближається міліціонер.

МІЛІЦІОНЕР. — Гражданін, валятися не можна!

ДИНЯ. — Де я?

МІЛІЦІОНЕР (*сміється*). — На землі.

ДИНЯ. — На якій землі. Нашій, чи їхній?

МІЛІЦІОНЕР. — Звичайно, на нашій.

ДИНЯ. — На радянській? (*озирається*). Так і є... сквер Господи! Значить, це сон! (*Кидається з радощів до міліціонера*). Мільтончик! Мільтошечка! Дай я тебе поцілую...

Сергій Чмельов

ДЕРКАЧЕМ

„ВСЯКИЙ ХЛАМ"

Цілком випадково ми довідалися, що вчителі — це, взагалі, „всякий хлам". Господарник шахти „Соф'я" (Макіївщина, громадянин Драгунцев, на запитання, чому він не забезпечив учителів кватирями, відповів:

— Тут повинні жити шахтарі, всякий хлам відправити на шахту „Марія", або нехай ці самі викладачі живуть на даху.

Драгунцев охоче б відправив „усякий хлам" на свою шахту „Софія", так бачите, він сам править там за хлам, який давно вже треба було б відправити не на дах, а під дах.

„Червоний Перець" ставить вам, громадянине Драгунцев, з поведінки 2 з попередженням.

ОБРАЖАН, СІДАЙТЕ!

Учителі звернулись до голови Раковської рудоуправи (Макіївщина). громадянина Ображана, з проханням дати підводу перевезти до шкіл підручники,

— Що таке?—здивувався Ображан.— На підручники підводу?

— Десять же кілометрів, а потім болото... — сказали ніяково вчителі.

— Дурниця. Перенесете.

І довелося вчителям переносити підручники на собі за десять кілометрів, та ще й невилазним болотом.

Громадянине Ображане! „Червоний Перець" викликає вас до дошки. Беріть грудочку крейди. Взяли? Вираховуйте. Скільки ще кілометрів треба проганяти вчителів по болоту, щоб з вас получився ноль без палички?

НА ТЕ Й ЩУКА...

Коли голові Макіївського райспоживтрансу Щуці нагадали постанову ВУЦВК'у і Раднаркому про сприяння загальному навчанню, Щука відповів:

— Постанова ВУЦВК'у і Раднаркому дла мене не обов'язкова.

Громадянин Щука цілком слушно вважає себе за того, для кого закони не писані, і „Червоний Перець" цілком свідомо ставить йому 5+.

ТРУС І КОКС

„Створити всі умови, щоб дати металюргії високоякісний кокс",— сказала партія і уряд.

Так що? На Радянській і Борозовській коксоуставах заводу № 10 (Ханженкове) як був, так і є бруд. Підчас навантаження коксу склепи не освітлюють я. Вагони, замість переносними електричними лямпами, освітлюють допотопними лихтариками. За таких умов кокс майже завжди вантажать неперебраний.

На пропозиції ж поліпшити якість коксу товариш Трус відповідає:

— Я не маю часу дбати про якість.

На думку „Червоного Перцю", товариша Труса треба звільнити і від дбання про кількість.

ВЕЛИКИЙ ХИТРУН

Завідувач їдальні на Житомирському заводі ім. Сталіна великий хитрун. Коли до їдальні прийшла бригада міськради, щоб перевірити, як їдальня виконує постанову ЦК про поліпшення громадського харчування, завідувач запропонував:

— Прийдіть завтра.

Прийшли „завтра".

— Прийдіть завтра.

Прийшли „завтра".

— Прийдіть...

Товаришу завідуваче! Ви скажіть точно, коли саме ви приготуєте страви згідно з постановою ЦК, тоді і „Червоний Перець" до вас завітає.

Г.

ВСЕ ЛЕЖИТЬ

Коломацька привокзальна пошта.

Газети й листи сипляться в купу, як листя восени; кореспонденція валяється долі, і сторож роздає її на цигарки. Передплатники ждуть, ждуть.

Що за причина?

Особливого нічого: 4 листоноші зовсім без чобіт. Правда, є дві пари чобіт, але завпошти запер їх на замок. Нові, мовляв, чоботи, шкода.

І виходить: чоботи лежать і листоноші лежать, а кореспонденцію гризуть щури.

Я. О.

ПОШТОВА СКРИНЬКА

П. МЕЛЬНІЧЕНКО (Гришіно). Вашу замітку „Про артикули Гришинського суду" передали генеральному прокуророві.

М. Синиці (Бердичів) Пишіть про своє місто не „взагалі", а подавайте фактичні дані.

Б. ЧЕРНОХЛІБУ (Одеса). „Монологи про радіо" написані дуже погано: брутально і нудно. Надсилайте краще замітки з життя вашого інституту.

„КУРСЬКОМУ СОЛОВ'Ю". Співаєте ви дуже кепсько: вірші такі, що „далі нікуди". Про неполадки в кіно - товаристві напишіть краще „презренною прозою" і ми використаємо її у відділі „Деркачем".

ХИЖНЯКУ (Червоноград), БЕЗВІКУ (Першомайське), ПАРХОМЕНКУ (ст. Блатниця), ЄВГ. НЕВІДОМОМУ (Вінниця) — Не піде.

Є. БУРД (Вознесенське), В. КУЗОРА (комуна ім. СТАЛІНА), СКЕЛЬОВОМУ (с. Жашкове), РЯБКІНУ Л. (с. Комунарка)—Матеріял використали у відділі „Деркачем". Дякуємо. Надсилайте ще.

П. ОРІОНУ (Київ), ДЖ. ПРІТУ (Одеса). Чому замовкли? Пишіть; не саботуйте!

Готується спеціяльний
КУЛЬТУРНО-ПОБУТОВИЙ
нумер „ЧЕРВОНОГО ПЕРЦЮ"

В Кадіївці бригада обслідувала роботу кооперативу, найшла на 70000 крб. меблі, яка лежить під одкритим небом, псується від дощів.

Мал. Бондаровича

— Для чого у вас існує правління, зав і робітники кооперативу?
— Ясно: „для мебелі".

Відповідальний редактор Л. Ахматов

Видає „Робітнича газета Пролетар"

Укрголовліт № 144/жб. 20/V 1931 Перша книжкова фабрика ДВОУ — УПП. ім. Г. І. Петровського Зам. № 5083. Тираж 100.000

ВІДПОЧИНОК „ПІД ЛИПАМИ“

Мал. Б. Фрідкіна

„Соціяльний склад курортників незадовільний. Траплялося, що службовці прибували на курорти з фальшивими документами ударників та виробничників“.
(З доповіді представника ВУРПС'у т. Кравченка).

„Металістка з 20-тирічним стажем“

„Старий шахтар-ударник“

„Робітник жирової промисловости“

„Преміювана колгоспниця“

„Ветеран праці“